

védelemügyi minisztérium a szegedi katonai védők használatára, mert e nélkül a katonai védelem nem teljesíthető.

Megjegyzem, hogy a honvédségi büntetőtörvénykönyv a honvédelemügyi minisztérium kiadásában jelent meg annak idején.

Tisztelettel:

Eisner Manó dr.

A képviselőház ülése.

— Teleszky az ország hiteléről. —

(Saját tudósítónktól.) Az ellenzék részéről elhangzott kritika ma sem maradt válasz nélkül. Teleszky János pénzügyminiszter magyarázta meg ma igen logikusan, hogy az illetékelvétel nem is olyan sötét, mint a hogy feltűntetik. A jövedelemszaporodás indokolt, mert az igazságszolgáltatásra alaposan ráfizet az ország. Tiltakozott Teleszky azon vádak ellen, hogy a kormány szégyenletes kölcsönökkel operál.

— Az államhitel nincs olyan rossz helyzetben, mint az urak hiszik. Azaz önök sem hiszik, csak terjesztik. Feltételezem a magyar ellenzék hazafiságáról, hogyha valóban olyan rossznak tartaná az állam pénzügyi helyzetét, azt nem terjesztené hitelezőink között . . .

A Ház többsége részéről a pénzügyminiszter szólamai harsány tapsban részesültek.

Az ülésről ez a tudósítás szól:

Beöthy Pál elnök tíz óra után öt perccel nyitotta meg az ülést.

Hegedüs Kálmán az állandó igazoló bizottság nevében jelenti, hogy Károlyi Mihály grófot föltételelesen igazolt képviselőnek ismerik el. Az ellenzék zajos éljenzéssel fogadja a bejelentést.

Ezután áttérnek a napirendre, amelynek első pontja az illetékvitáról szóló javaslat folytatása.

Kun Béla azzal kezdi beszédét, hogy amikor a nemzeti hadseregért és a demokratikus választói jogért harcoló ellenzék a technikai obstrukcióhoz nyult évekkel ezelőtt, kigybékát rájuk kiáltott a munkapárt. Nos hát most szóval harcolnak, komoly szónoklatok hangzanak el és ez sem tetszik a munkapártnak. Nem karhatalommal és nem sópénzzel választottak bennünket . . .

Az elnök a szónokot rendreutasítja.

Felkiáltások az ellenzéken: Betörök a fedet, ha igazat mondasz.

Kun Béla: Bennünket nem a kisemberek terheinek emelésére küldöttek ide, már pedig ez a törvényjavaslat nem más, mint burkolt adóemelés. Amíg erről beszélünk, a tuloldal hallgat és néma csöndbe merül. Az igazságügyminiszter ugyan felszólalt, de nem annyira a tárggyal foglalkozott, mint inkább minduntalan elkalandozott attól. Hol vannak azonban a híres munkapárti legények, akik nagy emberek, ha ninesen benn az ellenzék és egymás között provokálnak művitát ilyenkor. Egyetértenek az igazságügyminiszterrel?

Felkiáltások a munkapárton: Igen, hogyne értenénk egyet!

Kun Béla: A Háznak tiltakoznia kellene az ellen, hogy a szegény emberek terheit emeljék. Az önök szerinti korcs képviselőház is . . .

Az elnök félbeszakítja és rendreutasítja a szónokot.

Batthyány Pál gróf: Igaza van!

Az elnök Batthyány Pál grófot is rendreutasítja.

Kun Béla: Reflektál Balogh igazságügyminiszter beszédére. A miniszterrel szemben kijelenti, hogy a javaslat igenis veszélyezteteti a nemzet egzisztenciáját. Rosszak a közgazdasági viszonyok már évek óta, a pénzügyi helyzet sávár és mindennek bete-

tőzésesül rossz az ideai termés is. Rövidlátó politika az, amely ilyen nehéz viszonyok között évvel a javaslattal előállott. Ezután hosszasan foglalkozik az igazságügyminiszternek az ügyvédi nyugdíj- és gyámalapra adott 5000 koronára vonatkozó kijelentésével. Támadja Tiszát és Baloghot, mert szociális téren semmit sem alkottak.

Teleszky János pénzügyminiszter állott ezután szólasra:

— Röviden válaszolni akarok, — mondotta — az elhangzottakra. Azt a vádat emelték, mintha ezt a javaslatot a mostani, nyáron való tárgyalással be akartuk volna csempészni.

Többen az ellenzékéről: Ugy van! Ugy van!

Teleszky János: Önök ezt mondhatják, de ennek elbírálására mi vagyunk hivatva. Én örülök a kritikának. Ha a kritika olyan észrevételeket hoz, amelyek az alapelvekkel megegyezők, úgy szívesen honorálok azokat. Örülök, hogy ez a javaslat az ellenzék kritikája után emelkedik törvényerőre. A kritikából tudom, hogy a részletektől eltekintve, meglegedést keltett.

Fráter Loránt: Jól vonja le a konzekvenciákat!

Teleszky János: Ebből a javaslatból azt kiolvasni, hogy finanszírozást akarunk csinálni, helyt nem álló dolog. Erre a törvényjavaslatra szükség van azért, mert a polgári perrendtartás a legközelebbi időben életbe lép. Egyes szónokok ezt az összefüggést nem akarják látni, de Kelemen Samu rá mutatott.

Bikády Antal: Kelemen tetszik nekik.

Abrahám Dezső: Mondta más is.

Teleszky János: Mondta. Magyarország nincs olyan helyzetben, hogy egyes jövedelmi források apadásába belenyugodjon. A polgári perrendtartással az állam költségei lényegesen emelkednek. Két millióra tehető ez az összeg. A birói létszámnak emelésére is szükség lesz.

Kun Béla: A szükség már is megvan.

Teleszky János: Az állam lényegesen ráfizet az igazságszolgáltatásra. Nagyon bámultam, hogy Apponyi Albert gróf olyan hibába esett, hogy a bélyegbevétel igazságügyi bevételnek mondta. Nagyobb tévedés, mint ez, lehetetlen. Sehol annyi közszolgáltatás nincs egyesítve, amelyet bélyegek ellenében gyakorolnak, mint nálunk. A bélyegjövdelem legkisebb része folyik be az igazságszolgáltatás révén. A leletkérdés sem oly sötét.

Polónyi Dezső: Nagyon kellemes! (Derűltség.)

Teleszky János: A száztizenhétézer millió jogilleték bevételből, leletezés révén egy milliókétszáz ezer korona folyik be.

Polónyi Dezső: Ez téves adat.

Teleszky János: Ennyi folyik be az államkincstárba! Az ellenzék igyekszik pénzügyi helyzetünket nagyon sötétnek festeni. Szégyenteljes kölcsönöket említenek. Ha azt a tézist elfogadjuk, hogy a kölcsönöket bevételi tételeknek veszik, meg kell állapítanom, hogy 1897 óta mindig így volt. Feltételezem az ellenzék hazafiságáról, ha az állam helyzete valóban olyan sötét volna, hogy akkor nem beszélnek róla. Az állam hitelezői vannak olyan jól informálva, mint az urak, úgy sem helyeznek súlyt az önök beszédeire. (Nagy éljenzés és taps a munkapárton.) Az ország ellentálló képességét bizonyítja, hogy a nehéz viszonyokat túléli. Hogy világosra tegye a helyzetet, bizonyítja a francia példa.

Polónyi Géza: Negyvenszeresen tuljegyezték a kölcsönt.

Teleszky János: Lukács László ötszázmillió kölcsönét tizennégyszeresen tuljegyezték.

Polónyi Géza: De nem az országban.

Simontsits alelnök rendreutasítja Polónyit.

Teleszky János: Elvárjuk, hogy az ország hitelét rontó beszédektől tartózkodjanak.

Rakovszky István: De önök is!

Teleszky János: Az ellenzéki szónokok 600 százalékos illetékelvételről szólnak, de nem mondják meg, hogy hol fordulnak elő. A kormány igenis reméli, hogy a perek csökkenni fognak.

Szerbia súlyos tévedése.

(Oroszország szerepe. — Franciaország sakkhuzása. — Történni fog egy lépés...)

(Saját tudósítónktól.) A Neue Freie Presse írja vezető helyen: Ferenc Ferdinánd trónörökös meggyilkolása óta egy kérdés lebeg az ajkunkon: miért nem mondott Szerbia hivatalosan egy szót sem, hogy tiltakozzék polgárainak egy része ellen az egész civilizált emberiség szívében mindenütt jelentkező gyanúsítással szemben, hogy azt bizonyítékokkal cáfolja?

A természetes érzelmekkel szemben való e feltűnő eltompultság okai nagyon különfélék. Sándor király és Draga királyné meggyilkolása óta Szerbia minden politikai változóját Oroszországra forgatta és a cár bajonetjeinek millióit a saját hadseregéhez számítottatta. A tapasztalatok ezt a nézetet nem mindig igazolták és Szerbia ma talán ép olyan súlyos tévedésben van, mint mikor a szkuttari-i kérdés tette feszültté a helyzetet. Poincaré, a francia köztársaság elnöke, holnap Pétervárra utazik s bizonyára nem véletlenség volt, hogy közvetlenül a cárral való találkozása előtt, közvetlenül az orosz birodalom politikájában irányadó személyiségekkel való tanácskozása előtt a szenátusban a hadügyi költségvetés előadója boncolókés alá vette a francia hadsereg állapotait és a belső bajokat könyörtelenül az ország elé tárta.

Miért történik ez közvetlenül az elnök pétervári utazása előtt, miért mondták meg egész Európa előtt, hogy a francia hadsereg, amelynek nagyértékűségét még sem lehet kétségbevonni, még néhány évi munkára szorul, hogy elérje a teljes harcképességet? Azért, mert a francia szenátus az elnök és az orosz cár találkozása előtt a legnagyobb határozottsággal állást akar foglalni a béke érdekében. A francia és az orosz vezérkar összeköttetése a munkásság közössége és az az állandó érintkezés, mely ugyyszólván egységesé teszi a két állam hadseregeit, azt sejtetik, hogy az orosz készülődések, amelyeket a francia tőkések fizetnek, dacára a hadügyminiszter ama kijelentésének, hogy föl van szerelve a legutolsó gombig, — még sincsenek befejezve. Az adós hadserege aligha tökéletesebb, mint a hitelezőé. Franciaország mindazonáltal bármelyik pillanatban hadba indulhat és Oroszország is. De a kamara és a szenátus borzadással utasítaná el magától azt a gondolatot, amelyet bűnnek tekint nemzete ellen, hogy francia vért ontson a nagyszerbségért.

A nagyszerb dac egy téves felfogásban gyökerezik. Az orosz cárnak emlékei vannak, amelyek borzalommal kell, hogy eltöltsék, ha látja, hogy micsoda részvétlenséggel kezeli a nagyszerbség a fejedelmeggyilkosságot. A földkerekség leghatalmasabb népei, Anglia, Franciaország és Oroszország és kívülők a hármasszövetségi államok, oly nagyon el vannak foglalva a belpolitikai bajok jóvátételével és olyan sok dolgot ad nekik a mai társadalom forrongása és a tömegmozgalmak fejleménye, hogy csak közvetlen veszedelem